

Net i at sige, at der er Grund til at ansee den nævnte Lønning for at være meget høi. Jeg kender Enddel til de flesvigste Forhold og vil nævne et Exempel, som er mig meget nøie bekendt. Det angaaer en Jurisdiction, som har idetmindste imellem 10—11,000 Indbyggere, og der har Herredsfogden flere Gange erklæret, at han vilde være vel tilfreds, naar han kunde blive sat paa en fast Løn af 2,500 Rd., og han havde ikke noget Contoirpersonale. Nu er det ganske vist, at her er tillige Acluartjenes-ten lagt til Embedet, men der er heller ikke Tvivl om, al, naar der kommer en Contoir-holdsogdtjyggelse af over 900 Rd. til, er det en rigelig Betaling derfor, saa jeg kan ikke see, at der er Grund til i den Henseende at udtale nogenformhelst Misbilligelse af Udvalgets Be-rænkning.

Ordføreren: Jeg skal dertil sige, at denne Discussion jo vil komme frem ved en foreløbig Lov, som rimeligviis om saa Dage vil komme under Behandling, og der vil altsaa da være tilstrækkelig Leilighed for det ærede Medlem til at gjøre sine Anstuelser i denne Henseende gjælbende. — Med Hensyn til de Bemærkninger, som ere gjorte, vedrørende Ud-valgets Endringsforslag, skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Posten an-gaaende Lægen paa Vestmanø. Det ærede Medlem, som tog dette Gagetillæg saa stærkt i Forsvar, maa dog ikke stille Lægeforholdet paa Vestmanø saa ganske i Sammenligning med Lægeforholdene her i Landet. For at bedømme det rigtigt, maa han sammenligne det med Lægeforholdene paa Island, og naar man nu seer, at hele Island, foruden Vestmanø, kun har et Antal af 7 Læger, og man derhos er nogenlunde bekendt med dette Lands Natur-bannelse, saa vil man finde, at Befolkningen paa Island med Hensyn til Forskningen med Læger i det Hele maa føle sig anderledes stillet end Befolkningen her, og at deres Krav i saa Henseende maa være af en ganske anden Bessaffenhed. Det er ogsaa bekendt nok, at

de Mænd, som overtage det byrdefulde Hverv at være Læger paa Island, have et overordent-ligt og besværligt og trættende Arbeide; de maae foretage deres Reiser, navnlig om Vin-teren, tilfods, over Bjerge og Dale, vadende i Sne osv., og deraf bliver Følgen, at saadanne Lægereiser for at see til en Syg meget ofte kunne trække ud i flere Uger. Det er derfor det almindelige Billaar paa Island, at, naar et Menneske bliver anfaldet af en hidsig og farlig Sygdom og er i en vis Afstand fra Lægen, saa kan han ikke vente at faae Hjælp i rette Tid. Nu har man søgt at rette paa de besværlige Forhold ved at sætte en høiere Gage for Lægerne deroppe, men vi see desværre, at dette Middel ikke har havt videre Følger, end at endnu ikke saa faa Lægepostor paa Island staae ledige — af Anmærkningerne til Finants-loven, Sp. 289—90, vil man see Rigtigheden af den Bemærkning, jeg her har gjort —, og derfor har Udvalget anseet det for overmaade tvivlsomt, om man skulde anvende en betydelig Deel af den Sum, hvormed man understøtter Medicinalvæsenet paa Island, netop for at staafe Lægetilsyn for en saa lille Befolkning som den paa Vestmanø. Naar man nemlig betænker, at denne Befolkning efter det ærede Medlems Angivelse kun er noget over 300 Mennesker, saa er dette dog langtfra at være en Otkendebeel af Islands Befolkning; det er overordentligt langt derfra, og jeg kan derfor ikke skjønne, at der er særlig Grund til store Anstrengelser for at bibeholde denne Lægepost paa Vestmanø. Dertil kommer, at Befolk-ningen paa Den synes at have kunnet hjælpe sig uden Læge, og hvad den Sygdom blandt Smaa børnene angaaer, der er kommen under Dmtale, da er det bekendt, at det er en overmaade farlig Sygdom, for hvilken det desværre ikke hjælper at have Læge tilstede; enten Lægen seer derpaa eller ikke, døe Børnene alligevel. Derimod troer jeg, efter hvad man har berettet, at Beboerne nu ere bleve frie for denne Sygdom uden Lægehjælp, og dette er bevirket ved en Forandring i Opvannings-